

жи- тако нешто за новине. У чијем је инте-
ло- ресу и да ли то треба да читају и судије
Ни- које раде на предмету, те да се осећа-
њих, ју „кривим” ако Ниш остане без гале-
рије?

Драган Бабовић,
нишки носталгичар

Лајбниц, Шопенхауер и „наши”

Даница Поповић у тексту „Јесте плаги-
јат, нећу да се извиним” („Политика” 1.
12. 2014) полемише о ставовима Љи-
љане Манић из текста „Лежерна пра-
знина” („Политика” 30. 11. 2014).

Јасно је још из наслова да Даница По-
повић не жели да се јавно извини др
Стефановићу „који је без разлога у ор-
кестрираној афери оптужен за крађу”.
Одбијајући сугестију, она наставља да
поткопава Стефановића, успешно од-
ваљујући са њега комаде академске бе-
смртности.

Стефановићев рад се брани тврдњом
да је све урађено „у складу са закон-
ском и академском праксом”, што су
утврдиле комисије и са државних фа-
култета, као и пре тога комисија са Ме-
гатренда. Овде је потребно сметнути с
ума да је рад одбрањен пред два од пет
чланова, док и то не постане по закону.
Јасно је комисијама да радови неће
наживети ауторе, зато и остају у фор-
малном делу, где је кључна реч „прак-
са”. Комисије су тако ретроактивно од-
браниле и радове и себе и ко зна кога
све не, одредивши и Србији будућ-
ност.

Недавно је Стефановићев чиновник из-
јавио: „Хвала свима, али Руси су дошли

први” („Политика”, 23. 5. 2014), избе-
гавши да каже још понешто. Где су коб-
ног дана били „наши” а Стефановиће-
ви? О нашем трошку школовани, обуче-
ни, опремљени? Тог једног дана у жи-
воту требало је да оправдају све: плате,
станове, пензије, бенефиције. Да нас
својом пожртвованошћу учине поно-
сним, сигурним и много мање џангри-
завим?

Тада је Николић рекао: „Држава се из-
ванредно снашла, влада је беспрекор-
но обавила свој посао”, као и: „Данас
су ваљда схватили да бисмо да је само
било мало више сарадње избегли људ-
ске жртве” (РТС 26. 5. 2014). Ако је ве-
ровати председнику о чијем мастеру
круже легенде, извињења колумниста
могу да почну.

Браћи Русима неизмерно хвала, уз јед-
но „али” које се не односи на њих. Пре
него су се јуначки латили посла поле-
тели су из Русије, стигли у Ниш, одатле
пребачени у кризно подручје. Пре него
су уопште позвани, пре него су пошли
неко је од „наших” то проценио и пред-
ложио, позвао Путина а он одобрио.
Кад је то урађено? Да ли са поплавним
таласом у најави, или пошто нас је сна-
шло, па ми видели да се не сналазимо?
Колико је то временски, материјално и
у људским животима?

Ако као друштво решимо ову једначину
са много познатих добићемо једно-
кратну цену незнања и незналица које
нас воде. Разломак је у питању: партиј-
ско запошљавање кроз деценијско
штанцовање диплома свих нивоа.

Лајбниц је тврдио да је „Бог створио
најбољи од свих могућих светова”, док
је Шопенхауер истицао да је ово лош

свет, „најгори од свих могућих”. „Кад
би био само мало гори не би ни могао
да постоји”, тврдио је. Можда је ових
дана то нешто „мало горе (или боље)”
стигло из Хага, окомивши се (прво) на
Тому и његов мастер рад. Није готово,
постаје занимљиво.

Радосав Лазић,
Крагујевац

Заборављено „Свезнање”

У „Политикином” додатку „Култура” од
29. новембра објављен је бриљантан
чланак „Мала лексикографска српска
чуда”, Михајла Митровића, који сам
прочитао с великом пажњом.

Зачуђен сам и не могу да се сложим с
тврдњом аутора да Краљевина Југосла-
вија није сачинила озбиљну национал-
ну енциклопедију. Аутор је навео енци-
клопедију коју је иницирао Станоје Ста-
нојевић 1924. године, па је навео и бе-
оградску „Просвету” која је 1969. годи-
не издала Малу енциклопедију.

Међутим, 1937. године изашла је, у из-
дању Народног дела из Београда из-
ванредна национална енциклопедија
„Свезнање”. Ову енциклопедију је ра-
дило сто сарадника дуже од две годи-
не. Сви састави су оригиналан рад и од-
говарали су најновијим подацима који-
ма се тада у свету располагало. Назив
„Свезнање” дао је уредник Петар М.
Петровић.

Изненађује да аутор чланка уопште ни-
је споменуо „Свезнање”, па сам хтео
да исправим овај пропуст.

Добрица Генчић,
Београд